

בש"פ 5375/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד קשוט

בבית המשפט העליון

בש"פ 5375/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: מוחמד קשוט

תאריך הישיבה: 07.08.2014 (י"א באב תשע"ד)

בשם העוררת: עו"ד סיוון רוסו

בשם המשיב: עו"ד יוסי פריינטי; עו"ד ירום הלוי

החלטה

1. בפני ערר מטעם המדינה על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופטת ש' בן שלמה) מתאריך 05.08.2014 ב-מ"ת 28661-04-14, בגדרה הורה בית המשפט קמא הנכבד על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית מלא" בבית הוריו בפיקוח אמו, אשת דודו וקרוב משפחה נוסף, תחת איזוק אלקטרוני ובכפוף להפקדת ערבון בסך 50,000 ש"ח, חתימה על התחייבות צד ג' בסך 50,000 ש"ח ואיסור על יצירת כל קשר עם מי מהמעורבים בפרשה.

להלן אביא הנתונים הצריכים לעניין.

עמוד 1

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום, בגדרו יוחסה לו מעורבות בעסקה בסם מסוג קוקאין במשקל של 1019 גרם יחד עם ארבעה נאשמים נוספים. בכתב האישום נטען כי המשיב עמד בקשר טלפוני עם ישראלי בשם צחי מועלם, המרצה עתה מאסר בגין עבירות סמים בכלא בפרו. במסגרת אותם מגעים - העבירו המשיב ונאשמים נוספים כספים לצחי וקיבלו משלוחים של קוקאין.

בתאריך 26.03.2014 המשיב ויתר הנאשמים עסקו בהכנה הסם שקיבלו במשלוח. לאחר שסיימו את הכנתו - המשיב ונאשם נוסף יצאו מהמתחם בו הכינו את הסם וצעדו לכיוון רכבו של המשיב. בשלב זה שוטרים, שהיו במארב במקום, קראו למשיב ולנאשם הנוסף לעצור והזדהו כשוטרים. המשיב רץ למתחם בו הוכנו הסמים והזהיר את הנאשמים שעדיין שהו בו. כתוצאה מאזהרתו זו של המשיב הושלכו אמצעים להכנת הסמים לתוך האח שבערה במתחם.

3. המשיב שמר על זכות השתיקה בחקירתו. יצוין כי תחת ציפורניו של המשיב נמצאו שרידי קוקאין.

4. בגין המעשים הנ"ל יוחסו למשיב עבירות של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית (עבירה לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים, תשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים), הכנת סם מסוכן (עבירה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים), החזקת כלים להכנת סם (עבירה לפי סעיף 10 לפקודת הסמים המסוכנים), עסקה אחרת בסם (עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים) ושיבוש מהלכי משפט (עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)).

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה העוררת בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

בדיון בבקשה בפני בית המשפט קמא הנכבד חלקו הצדדים על השאלה האם קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המשיב למעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בתאריך 18.06.2014 קבע בית המשפט הנכבד קמא כי ישנן ראיות לכאורה, אך קיימת פגיעה מסוימת בעוצמתן. המשך הדיון נדחה עד לאחר קבלת תסקיר משירות המבחן למבוגרים שיבחן חלופת מעצר שתוכל לאיין את מסוכנותו של המשיב.

6. בתאריך 10.07.2014 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן במסגרתו נבחנה חלופת מעצר בבית הוריו של המשיב. שירות המבחן ציין כי המשיב מרחיק את עצמו מהאחריות למעשים המיוחסים וממוקד בהצגת עצמו כאדם נורמטיבי, תוך שהוא משליך את האחריות על מעשיו על גורמים חיצוניים. פועל יוצא של האמור הוא שעורכת התסקיר העריכה כי קיים סיכון להישנות התנהגות פורעת חוק מצד המשיב נוכח המחוייבות שפיתח כלפי הגורמים העבריינים עמם היה מעורב במעשים נשוא כתב האישום. עם זאת, נוכח גילו של המשיב והיעדר הרשעות בפלילים בעברו - המליצה עורכת התסקיר על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית מלא".

7. בהחלטתו מתאריך 05.08.2014 הורה בית המשפט קמא הנכבד על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאים המפורטים בפיסקה 1 שלעיל, וזאת נוכח הכרסום המסויים בראיות נגדו, כמו גם גילו הצעיר והיעדרן של הרשעות בפלילים בעברו.

מכאן הערר שבפני.

טענות הצדדים

8. בהודעת הערר, על נימוקיה, טענה באת-כח העוררת כי שגה בית המשפט קמא הנכבד משקבע כי ישנו כרסום בחומר הראיות כנגד המשיב. בדיון שהתקיים בפני טענה באת-כח העוררת גם כי בית המשפט קמא הנכבד שגה בכך שהורה על שחרורו של המשיב - נוכח התרשמותו של שירות המבחן כי ישנו סיכון להישנות פעילות עבריינית מצד המשיב. עוד טענה באת-כח העוררת כי סוג העבירות ונסיבות ביצוען מעידים על רמת תחכום פלילית המצביעה על מסוכנות גבוהה שאין בידי חלופת מעצר לאיינה.

9. באי-כח המשיב הסכימו במועד הדיון לקיומן של ראיות לכאורה ביחס למשיב, והצהירו כי הם מקבלים לצורך הערר שאין כרסום בעוצמת הראיות לכאורה כנגד המשיב, כך שהדיון בשאלה זו - התייתר.

באשר לשחרור לחלופת מעצר ביקשו באי-כח המשיב לסמוך ידיהם על החלטתו של בית המשפט קמא הנכבד, שאיזן, לטענתם, בצורה ראויה את השיקולים הרלוונטיים במכלול. באי-כח המשיב הדגישו את התסקיר החיובי בעניינו של המשיב, את גילו הצעיר ואת העובדה שאין לו עבר פלילי. לטענת באי-כח המשיב - לעובדה כי בשלב זה אין כרסום בראיות לכאורה לא צריכה להיות השפעה על ההחלטה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

10. בתום הדיון שהתקיים בפני הוריתי על המשך מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת.

דיון והכרעה

11. בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), 1996-תשנ"ו - העבירות המיוחסות למשיב מקימות חזקת מסוכנות ומצדיקות מעצר עד לתום ההליכים המשפטיים, ולא בנקל ישחרר בית המשפט לחלופת מעצר את מי שלכאורה ביצע עסקאות בסמים בהיקף כמו במקרה דנן (ראו והשוו: בש"פ 5472/11 מדינת ישראל נ' מוסיראתי (11.08.2011)). ההלכה במקרים אלו היא כי מעצר עד תום ההליכים הוא הכלל והשחרור לחלופת מעצר הוא החריג (ראו: בש"פ 3740/11 אל עלייאן נ' מדינת ישראל (24.05.2011) והאסמכתות המובאות בפיסקה 7 שם). במקרה דנן לא ראיתי טעמים המצדיקים חריגה מהכלל.

נכון הוא שכשעסקינן בדיני מעצרים חומרתן של העבירות הינה רק נקודת המוצא לדיון ובוודאי לא נקודת הסיום (ראו: בש"פ 2006/10 מ.י. נ' פלוני (15.03.2010)). עם זאת, בהקשרים אלה יש ליתן חשיבות גם לאפשרות לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב, תוך התייחסות לנסיבותיו הספציפיות של המשיב. במקרה דנן התרשמתי כי התנהלותו של

המשיב, המצמצם את אחריותו למעשים המיוחסים לו, כמו גם עומק מעורבותו הלכאורית בעסקת סמים מורכבת - מעידים על מסוכנות. מסקנה זו נתמכת בעובדה שחלק ממעורבותו הנטענת של המשיב באירועים ובעסקאות מושאי האישום נעשתה, על פי האמור בכתב האישום, על דרך של התקשרות טלפונית עם מי שמצוי בכלא בחו"ל, ומכאן שפעילות פלילית טלפונית של המשיב עם מי שכלוא בעבירות סמים - איננה זרה לו, על פי הנטען, וחלופת מעצר לא תוכל לבטל סיכון זה.

מהמקובץ לעיל עולה כי את המסוכנות הנשקפת מהמשיב - לא ניתן לאיין בחלופת מעצר ולכן אני מורה על המשך מעצרו.

12. נוכח כל האמור לעיל - הערר מתקבל. המשיב ישאר במעצר עד לתום ההליכים נגדו ב-ת"פ 28657-04-14.

ניתנה היום, ט"ז באב התשע"ד (12.8.2014).

שׁוֹפֵט
